

amor. ¡Es cosa sublim l'amor d'una mare!

Si els homes sentíssim com les mares, no hi haurien eixes terribles guerres que s'emporten els fills de la llar robant la tranquil·litat i la vida de les seves mares.

Jo'm pregunto, qu'és una mare? Una cosa que l'infant estima i que l'home oblida. Un amor fet a tota classe de dolors... Un cor que no's cansa de sofrir i una ànima que no deixa un moment d'estimar, i nosaltres a canvi de tot això moltes vegades ens mostrem indiferents amb elles i fins n'hi ha que les obliden... i nos recorden que hagin tingut mare.

Sembla impossible que hi hagi un sol fill que oblidi eix nom tan dolç.

L'amor que ens professa, mai m'encarà a les promesses que'ns fa. Ella sempre lluita per nosaltres i vigila que no siguem víctimes dels precipicis que'l món ens prepara. ¡Oh si escoltessim sempre els seus concells!

Quan som petits ja ho fem i quan ens amenaça algun perill correm a buscar auxili a la dolça falda de nostra mareta, que tan-tes voltes ens ha servit de breçol, com els pollets corren a buscar refugi sota les ales de la seva lloca.

Pero... quant som grans per desgràcia nostre comencem a separar-nos d'ella preferim a les amigues...

El món té moltes espines... i al marxar de la faldeta de nostre mare és quant comencem a sentir les junyides de les mateixes.

Tots sabem que's una esposa, una germana, una amiga, pero una mare...

La mort d'aquesta és una immensitat ahont el mateix cor de la dona s'hi pert. En la vida no hi ha petons donats en més carinyo ni més amor que'ls d'una mare. Jo ja comprenc que tenim qu'estimar a altres persones sense ella però mai tenim que oblidar aquesta per conquistar a un altre.

Quantes vegades passa que arriant els divuit anys ja comencen a estimar, però... no n'aque-lla mareta... si no que moltes vegades nostre tendre cor se obra de bat a bat per donar-hi entrada a un galant jove... que tot just coneixem i... ¡ai!... quant s'arriba en aquet cas ja no més vivim per aquell ideal... i casi oblidem aquell dolç amor de nostre mare. I quantes vegades resulta que aquell jove que'ns creiem que degut a sas promesas havia de fer nostra felicitat, les trenca i acaba per oblidar-nos.

Això estimades llegidores ja mai ho farà nostra mare. Essent aixís estimar-la i quant ens arri- vi el moment d'estimar a n'algun galan jove... perquè en la nostra joventut és natural que aquest moment arri- vi, anirém i corres- pondrém a n'el que sia mereixe- dor de nostre cor, si s'en fa dig- ne. Mes, estimem i respectem el dolç nom de mare i aixís corres- pondrém al deurer que tenim amb ella i aixís si Deu un dia ens concedeix que nosaltres siguem mares veurém amb goig com nostres fillets ens respecten i ens aïman. Sols llavors comprendrem la satisfacció que avui elles sen- ten al veurer que'l seu amor es correspost com se mereix.

SOLETAT RIDAURA

La Pastora de Puigdot

Un doll d'aigua com cristall
brola de la font joiosa
la fa servir de mirall
la pastora més hermosa.

Més enllà hi ha un pastoret
que lo fioviol refila
mal de cor pateix pobret
per un jove de la vila
que li vol pendrer l'amor
que'n somia nit i dia
la pastora de Puigdot
que li ha robat la vida.

El diumenge a Viladrau
la veureu com va a matines
porta focs al devantal
al cor hi porta joguines
i en el fons hi du l'amor
per un jove de la vila

a olvidat an el pastor
que dia i nit la somia.

Pastoret enamorat
que plorant passes els dies
amb el cor rublert d'amor
que per tu tot son espines
enmirallat amb la Creu
de Matagalls, ta vehina
agenollat prega a Deu
i perdona a la pubilla.

SALVADOR NOGUERA

A Lliroia i Sant Hilari

Dessota un calm de valls i serralades
exuberants, regades de ses déus,
dassota un calm de trumfarars i prades
reverdejants, oh vila! tu t'agseus
sota'l capçal del llit on despertares
al bes del sol d'Orient tot rialler
sis segles fa que al crit t'alliberares
de via-fora sentin te presoner.
Eix sol radiant ta llibertat inonda
tot el teu ser; i llur esclat infonda
al teu esperit l'avenc d'un poble gran.
Darrera eix sol, esclata un nom, un símbol
que uneix els cors, ¡Lliroia! que
[atractivol
a son Orient tos fills triomfarán

LLUIS G. PONS Pvre.

L'adeu...

Sola i fligida, asentada al bal-
có, plora. La lluna amb sos raigs
d'argent banya el seu rostre. Fi-
ta son esguard a la lluna, i com
buscant tots els recones del astre
de la nit la mira... la contempla
llarga estona. Els seus ulls bri-
llants com esteis s'omplen de
llàgrimes. Pobra nena!

El seu pensament fuig... cor-
re.. vola cap aquelles terres
maleïdes ahont hi té el seu amor.

Encar sent la cremor dels
seus ardents llavis, al dar-li
l'adeu i dir-li:

—Mira'm, guaitem aimada
meva, veus com jo no ploro,
qu'estic tranquil.

—No amor meu. No pot esser.
Tremoles com jo.

—Es l'emoció i al pensar que't
deixo. No temis, seré fort i Deu
m'ajudarà. En la lluita, el teu
record me donarà forces per so-
portar-la.